

РЕШЕНИЕ

№ 6396

гр. София, 27.10.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,
в публично заседание на 01.04.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9474** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ.

Г. А. Г. обжалва Решение № 6/ЗДОИ-01-9400-4/22.08.2013 г. на кмета на район „М.“ – Столична община, с което е отказан достъп до обществена информация.

Ответникът отрича основателността на оспорването.

Жалбата е допустима и основателна.

1. Със Заявление вх. № ЗДОИ-01-9400-4/05.08.2013 г. оспорващият е поискал по реда на ЗДОИ предоставянето на достъп до „Разрешение за извършване на СМР извън посочените часове в Наредба 1 на СО за строителен обект в УПИ V 250, кв. 29 по ПУП за М.-4 с инвеститор [фирма] и изпълнител [фирма]“. Предмет на оспореното решение е отказът да се удовлетвори искането, аргументиран с изрично изразеното от третото лице – [фирма], несъгласие за предоставяне на отнасящата се до дружеството информация.

2. Оспореният отказ е засегнат от отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

а. При правилна квалификация на характера на информацията като обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ (в случая официална като вид, тъй като се съдържа в издаден акт на административен орган – чл. 10 от закона), противоречащ на материалния закон е изводът за съществуването на основанието за нейното предоставяне по чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ. Ограничението е установено с цел защита

на интересите на трето лице, които достъпът би засегнал. От качеството на третото лице на адресат на административния акт не следва автоматично, че узнаването на съдържанието на волеизявлението би накърнило неговите интереси – по хипотеза предмет на акта са условията, при които е разрешено извършването на СМР, а не данни (напр. представляващи „търговска тайна“ – вж. чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ) относно самото дружество (извън индивидуализацията му като титуляр на разрешението, която очевидно е известна на заявителя). Дали от предоставянето на информацията би се засегнал интереса на третото лице подлежи винаги на конкретна преценка, а анализ в тази насока органът не е направил. Ако информацията, обективирана в разрешението, действително засяга правата на юридическото лице, достъпът до данните може да бъде осигурен при условията на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ.

б. Дори и при положителен отговор на въпроса за необходимостта от съгласието на дружеството, чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ въвежда изключение от ограничението за предоставяне на информация в хипотезата на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, необсъдена в мотивите на атакуваното решение. Органът не е отрекъл наличието на информация с изисканото съдържание, а самото му формулиране в заявлението е достатъчно основание за приложимостта на изключението. Познанието за причините, поради които административният орган е издал акт, разрешаващ реализирането на дейности извън нормативно определени времеви предели, освен, че способства формирането на мнение за дейността на администрацията (чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ), би повишило прозрачността и отчетността на задължения по закона субект и изпълнило целта да се разкрие евентуална злоупотреба с власт. Общественият интерес от разкриването на информация в тези случаи се предполага до доказване на противно – вж. въведената с § 1, т. 5, изр. 2-ро от ДР на ЗДОИ оборима презумпция.

в. Неоснователно е становището на ответника за законосъобразност на отказа само поради обстоятелството, че със заявлението е поискан достъп до документ, а не до информация. Обществената информация представлява сведение, знание, което е свързано с обществения живот в страната. Изследването на въпроса дали предмет на искането за достъп до информацията е конкретният нейн материален носител или описанието на нейното съдържание е неотнормосимо към възникването на задължението за предоставяне ѝ. Дори и със заявлението да е поискан носителя на информацията, установима е волята да се получи достъп до съдържащите се в него данни, тъй като самият носител няма самостоятелно битие извън предназначението му да съхранява информацията. Искането е формулирано по начин, недвусмислено акцентиращ върху получаването на информация по повод на разрешените СМР извън предвидените в наредба на СОС часове. Ако е имало неяснота относно конкретното съдържание на информацията (което органът не е поставил под съмнение в мотивите на акта), е следвало да се констатира нередовност на искането и да се предостави възможност на заявителя да я отстрани – чл. 29, ал. 1 от ЗДОИ.

Изложеното мотивира съда да отмени решението и на основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ да задължи административния орган да предостави достъп до информацията. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на оспорващия следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лв. за платена държавна такса.

Воден от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 6/ЗДОИ-01-9400-4/22.08.2013 г. на кмета на район „М.“ – Столична община И ЗАДЪЛЖАВА административния орган да предостави достъп до обществена информация, предмет на Заявление вх. № ЗДОИ-01-9400-4/05.08.2013 г., подадено от Г. А. Г..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Г. А. Г. сумата от 10 (десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: